

at Universitetet er Skyld i hele vor Frihed. (Brig: Forberedelsen dertil!) Ja, jeg maa gjøre opmærksom paa, at Forberedelsen dertil skete ikke saaledes i et enkelt Land og paa et enkelt Sted. Der gaar Strømninger igjennem Folkelagene til en vis Tid, som ere uimodstaaelige, og jeg vil haabe, at de ærede Herrer vilde stille sig paa en saadan Maade, at dog ikke de onde Strømninger ogsaa engang skulde blive uimodstaaelige for os. Det er mit Ønske, at de ville stille sig saaledes og gjøre det i Tide. Jeg kan altsaa ikke indrømme, at Friheden saaledes skulde være afhængig af et enkelt Institut, end sige enkelte Mænd. Jeg tror ikke, at det er en ganske rigtig Betragtning, naar den ærede Minister saa stærkt fremhævede dette. Det er beklageligt, at uagtet den almindelige Valgrets Repræsentanter ingenstunde have vist sig karrige imod Videnskab og Kunst, fik man dog saa Aar efter Frihedens Indførelse paa dette Sted Misbillid til sin egen Gjerning — hvis ikke, som jeg har sagt, Misbilliden alt var der fra Begyndelsen, hvad Orla Lehmanns Ord synes at tyde paa. Thi det er tydeligt, at have disse Mænd været Ordførere for den almindelige Valgret — vi maa dog huske paa, at de havde ogsaa udmærkede Almuesmænd ved deres Side, og at Vren ikke alene tilkommer dem — men have disse Mænd altsaa havt nogen og en væsentlig Del i Indførelsen af den almindelige Valgret, have de ogsaa Vren og Ansvar — jeg nævner begge Dele — for, at Friheden atter er bleven indskrænket. Det skulde den ærede Minister ogsaa have nævnt ved Siden af det Andet. Man maa uægtelig være meget nøjsom, naar man i disse saa Henstillinger kan finde noget Angreb paa Videnskab og Kunst. Jeg har rigtignok set, endog i et officielt og udbredt Blad, at det har været fremhævet, at af Punkt 124 i Betænkningen, hvor det hedder, at man ikke ønsker for Dieblisset faste Docenter ansatte ved et af Fakulteterne i de for Tiden ledigværende Pladser kunde man se, hvad man kunde vente af den almene Valgret i denne Retning. Man maa virkelig være meget nøjsom, siger jeg, naar man kan gribe til Sligt. Jeg kan forstaa den Betragtning, naar man gaar ud fra, at Videnskaben er udmærket forsørget og besørget, naar der blot bliver ansat faste Professore; men staar man derimod i den Formening, at det gjør ikke saa wæ, om der ogsaa skulde være nogle ubesatte Pladser, og at det ikke var saa forsøreligt eller galt, om nogle Professorpladser ere ubesatte som, hvis de bleve besatte med Mænd af en saadan Art, at deres Forelæsninger ikke bleve besøgte, saa faar dette en ganske anden Betydning. Jeg staar nu i den Formening, at det er bedre at se efter, om vi have dygtige Mænd, og naar vi have udmærkede Mænd, saa sørge nogenlunde godt for dem. (Brig: Nogetlunde!) Ja, jeg kan gjerne sige overordentlig godt for dem, dersom det kan fornyge det ærede Medlem; jeg har ikke Noget imod,

at vi komme til virkelig at lønne dem overordentlig godt. (Ros og ed: Madstrøb!) Det ærede Medlem for Bornholm siger, at det vilde være Madstrøb, men man kan ogsaa sige, at det at lønne overordentlig godt kunde være Madstrøb, men det skal jeg ikke videre komme ind paa; jeg indrømmer fuldkommen, at Arbejderen er sin Løn værd. Jeg tror, at den Side, som jeg nærmest hører til, mener, at naar vi have udmærkede Mænd, skulde vi støtte dem og hjælpe dem frem. Jeg er overbevist om, at hvis Rasmus Christian Nass havde levet i vore Dage, vilde han være bleven meget bedre behandlet, end han blev under Gnevoldsmagten. Den ærede Ordfører har med god Grund fremhævet, at hvad den ærede Minister har sagt om de fattige Mænd, der kom frem, just talte for at bruge Kommunitetets Midler til de Formaal, som de have, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved. Den ærede sidste Taler, det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), med hvem jeg ellers i mange Maader kan være enig, idet han har frispindede Ansuelser, i det Mindste paa visse Omraader, har fremhævet, at det vilde være helbøgt, om Seminaristerne kunde komme til Universitetet. Jeg skal ikke modsigge ham deri; thi jeg erkjender, at Seminaristerne vilde have Godt af at faae en større sproglig Dannelse, særlig i vort eget Sprog, men ogsaa i de nyere Sprog, end den, de faae nu, som er for lille, men det skal jeg ikke komme videre ind paa nu. Naar imidlertid det ærede Medlem sagde: Skaar stemte jeg med de Herrer, men idag er jeg nødt til at indtage et andet Standpunkt, tror jeg, at det ærede Medlem tager feil, thi hans Stilling igaar maatte medføre, at han stemte med os idag. Svorledes var nemlig Stillingen igaar? Den var, at vi ikke vilde bruge Sørø Akademis Midler til Theatret, fordi vi haabede, at de kunde faae en bedre Anvendelse. Nu sige vi idag, det kan umuligt være rigtigt at anvende Kommunitetets Midler paa den Maade, som Ministeren har foreslaaet, saa meget mere som vi vide, hvad den ærede Minister idag til Overflod oplyste os om, at der gives udmærkede Kræfter i andre Klasser end dem, der ere knyttede til Universitetet. Det kan derfor ikke være rigtigt at benytte disse Midler til Anlæg af botanisk Have og Dyprettelsen af Museumsbygninger og andre Ting. Det ærede Medlem maa derfor i god Overensstemmelse med, hvad han gjorde igaar, netop komme til at stemme med os idag. Jeg haaber ogsaa, at naar han saar overveiet Sagen, vil han komme til at gjøre det, thi det, jeg ønsker, er ikke Andet, end at han maa være konsekvent. Det ærede Medlem fra Præstø (Scavenius) er altid meget resolut i sine Domme og Slutninger, og han kom da ogsaa idag til, at det var umoralst, eller i det Mindste til, at det ikke var moralst rigtigt ikke at ville opretholde de Giendomme, der vare komne til os, som han udtrykte sig, fra vore Fædre, det